

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6762/2562

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย โจทก์ นาย ม. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 95, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 86

ย่อ / หลักกฎหมาย

ก่อนวันเกิดเหตุตามฟ้องที่ น. และ ส. ร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนติดตัวไปยังผู้ตายนั้น จำเลยที่ 1 ได้รับมอบการครอบครองอาวุธปืนจาก ว. แล้วพาอาวุธปืนดังกล่าวติดตัวไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ได้รับมอบการครอบครองอาวุธปืนจากจำเลยที่ 1 แล้วนำติดตัวไปส่งมอบให้แก่ น. เพื่อให้ น. และ ส. ร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามฟ้องแล้ว แม้วันเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองไม่ได้ร่วมกับ น. ส. และ ว. ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย แต่การครอบครองและพาอาวุธปืนของกลางของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องเกี่ยวพันกับการที่ น. และ ส. ร่วมกันมีอาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครองและร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะแล้วใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย ซึ่งเป็นกรณีที่ทางพิจารณาได้ความว่า วันเวลาและสถานที่กระทำความผิดแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องเท่านั้น ข้อแตกต่างดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียดไม่ถึงว่าเป็นข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ประกอบกับจำเลยให้การรับสารภาพ จึงไม่ใช่เรื่องที่จำเลยหลงต่อสู้ และไม่ถือว่าข้อที่พิจารณาได้ความนั้นเป็นเรื่องที่เกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยทั้งสองตามข้อเท็จจริงที่ได้ความนั้นก็ได้อ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยทั้งสองขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง (ที่ถูกละและวรรคสอง), 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสอง ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต (ที่ถูกละ และ

โดยเปิดเผย) จำคุกคนละ 6 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยเปิดเผย จำคุกคนละ 3 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทง แล้วคงจำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) คำขออื่น นอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสอง มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 86 จำคุกจำเลยทั้งสอง ตลอดชีวิต ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 คงจำคุกคนละ 25 ปี ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานมีและพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไป ในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผย โดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต (ที่ถูก ไม่ต้องระบุว่า โดยไม่มีเหตุสมควร) โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง นางวีรสรานุต้องการ ฆ่านายสมพร ผู้ตายซึ่งเป็นสามีจึงติดต่อจำเลยที่ 1 เพื่อให้หาคนมาฆ่าผู้ตาย จำเลยที่ 1 ติดต่อ จำเลยที่ 2 แล้วจำเลยที่ 2 ติดต่อจ้างนายนิกร นายนิกรชักชวนนายสุขคำให้ร่วมกระทำความผิด ด้วย หลังจากนั้น จำเลยที่ 1 ได้รับอาวุธปืนของกลางจากนางวีรสรานุนำไปมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 นำไปมอบให้แก่นายนิกร แล้วนายนิกรและนายสุขคำร่วมกันใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมนายนิกร นายสุขคำ นางวีรสรานุและ จำเลยทั้งสองได้พร้อมของกลาง แล้วโจทก์ฟ้องนายนิกร นายสุขคำ และนางวีรสรานุเป็นจำเลยใน คดีอาญาหมายเลขดำที่ 2318/2558 ของศาลชั้นต้น ต่อมาศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกนาย นิกร นายสุขคำ และนางวีรสรานุ ไร้ตลอดชีวิต และศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาลงโทษนายนิกร นายสุขคำ และนางวีรสรานุเช่นเดียวกับคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยทั้งสองไม่ เคยได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน คดีฟังยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยที่โจทก์มิได้ อุทธรณ์คัดค้านว่า ความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยและ โดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ขาดอายุความตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (5) สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์ในความผิดตาม บทบัญญัติดังกล่าวย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (6) คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำความผิดฐาน ร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันพา อาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยเปิดเผยตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 72 วรรคสาม และฐานร่วมกันพาอาวุธปืน ติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยเปิดเผย ตามมาตรา 72 ทวิ วรรคสอง มีระวางโทษเท่ากันคือจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่ง หมื่นบาท เมื่อจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลย่อมพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองได้โดยไม่ต้อง สืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง แม้จะมีการสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสอง ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน แต่ข้อเท็จจริงจากการพิจารณาได้ความว่า ก่อนวันเกิดเหตุ ตามฟ้องที่นายนิกรและนายสุขคำร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะแล้วใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายนั้น นางวีรสรานุส่ง มอบอาวุธปืนของกลางให้แก่จำเลยที่ 1 แล้วจำเลยที่ 1 นำไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ส่งมอบให้แก่นายนิกร ซึ่งยังเป็นข้อเท็จจริงที่แสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 ได้รับมอบการครอบครองอาวุธปืนจากนางวีรสรานุ แล้วพาอาวุธปืนดังกล่าวติดตัวไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ได้รับมอบการครอบครองอาวุธปืนจากจำเลยที่ 1 แล้วนำติดตัวไปส่งมอบให้แก่นายนิกร เพื่อให้ นายนิกรและนายสุขคำร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิด ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกัน พาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามฟ้องแล้ว แม้ วันเกิดเหตุ จำเลยทั้งสองไม่ได้ร่วมกับนายนิกร นายสุขคำ และนางวีรสรานุใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย แต่ การครอบครองและพาอาวุธปืนของกลางของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องเกี่ยวพันกับ การที่นายนิกรและนายสุขคำร่วมกันมีอาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครองและร่วมกันพาอาวุธปืน ติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะแล้วใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย ซึ่งเป็นกรณีที่ทางพิจารณา ได้ความว่า วันเวลาและสถานที่กระทำความผิดแตกต่างจากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องเท่านั้น ซึ่ง ข้อแตกต่างดังกล่าวเป็นเพียงรายละเอียดไม่ถือว่าเป็นข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ ประกอบกับ จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ จึงไม่ใช่เรื่องที่จำเลยทั้งสองหลงต่อสู้ และไม่ถือว่าข้อที่พิจารณา ได้ความนั้นเป็นเรื่องเกินคำขอหรือเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษ ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม ศาลฎีกามีอำนาจลงโทษจำเลยทั้งสองตามข้อเท็จจริง ที่ได้ความนั้นว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ใน ครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือ ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามที่จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพได้ ตามมาตรา 176 วรรคหนึ่ง มาตรา 192 วรรคสองและวรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองในความผิดฐาน ร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว โจทก์มิได้นำสืบพยานหลักฐานให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปโดยเปิดเผย จำเลยทั้งสองจึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันพา อาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผย ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง ได้ แม้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพตามฟ้องและมีได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ เองและพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานดังกล่าวได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษา ยกฟ้องในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาตมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้องใน ความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ โจทก์อีกประการหนึ่งว่า จำเลยทั้งสองเป็นตัวการกระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดย

ไต่ตรองไว้ก่อนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ผู้ที่ร่วมกระทำความผิดด้วยกันที่เรียกว่า
ตัวการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จะต้องเป็นการกระทำความผิดโดยเจตนา ระหว่าง
บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีการกระทำร่วมกันในขณะกระทำความผิด และโดยมีเจตนากระทำ
ร่วมกันในขณะกระทำความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำร่วมกันในขณะกระทำความผิดต่อ
ชีวิตที่เป็นการแบ่งหน้าที่กันทำนั้น หมายความว่า ก่อนกระทำความผิด บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป
ร่วมคบคิดกันวางแผนกระทำความผิด แล้วผู้ร่วมกระทำความผิดคนหนึ่งลงมือกระทำการอันเป็น
ความผิดในตัวเอง ในขณะที่ผู้ร่วมกระทำอีกคนหนึ่งได้ทำหน้าที่อย่างอื่นซึ่งโดยสภาพไม่เป็น
ความผิดในตัวเอง เช่น คอยดูต้นทาง หรือคอยแจ้งสัญญาณ หรือคอยรอรับผู้กระทำความผิดแล้ว
พาหลบหนี เป็นต้น โดยผู้รับหน้าที่คอยดูต้นทาง หรือคอยแจ้งสัญญาณอันตราย หรือคอยรอรับผู้
กระทำความผิด ไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่เดียวกับผู้ลงมือกระทำความผิด แต่ต้องอยู่ในที่ใกล้ชิดกับ
สถานที่เกิดเหตุ เพียงพอที่จะช่วยเหลือผู้ลงมือกระทำความผิดในขณะกระทำความผิดได้ทันทั่วทั้งที่
หากอยู่ห่างไกลจากสถานที่เกิดเหตุมากจนไม่อยู่ในวิสัยที่จะช่วยเหลือผู้ลงมือกระทำความผิดใน
ขณะกระทำความผิดได้ทันทั่วทั้งที่ ก็ไม่ใช่การกระทำร่วมกันในขณะกระทำความผิดที่เป็นการ
แบ่งหน้าที่กันทำ อันจะถือว่าเป็นตัวการได้ ข้อเท็จจริงได้ความว่า นางวีรสรานุต้องการฆ่าผู้ตายซึ่ง
เป็นสามีจึงติดต่อจำเลยที่ 1 ให้หามือปืนฆ่าผู้ตาย จำเลยที่ 1 ติดต่อจำเลยที่ 2 แล้วจำเลยที่ 2 ติดต่อ
จางนายนิกร นายนิกรชักชวนนายสุขคำให้ร่วมกระทำความผิดด้วย หลังจากนั้น จำเลยที่ 1 รับ
อาวุธปืนจากนางวีรสรานุไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 2 ส่งมอบให้แก่นายนิกร แล้วนาย
นิกรและนายสุขคำร่วมกันใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่
แสดงให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดของนายนิกร นายสุขคำ และนางวีร
สรานุ แต่ขณะที่นายนิกรและนายสุขคำใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย คงมีแต่นางวีรสรานุอยู่ใกล้ชิดกับ
สถานที่เกิดเหตุเพียงคนเดียว ส่วนจำเลยทั้งสองไม่ได้อยู่ในที่ใกล้ชิดกับสถานที่เกิดเหตุเพียง
พอที่จะช่วยเหลือนายนิกรและนายสุขคำ หรืออำนวยความสะดวก หรือมีการกระทำ
อย่างใดอย่างหนึ่งกับผู้ตาย ขณะที่นายนิกรและนายสุขคำร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายได้ทันทั่วทั้งที่
และผลแห่งการตายของผู้ตายไม่ได้เกิดจากการกระทำของจำเลยทั้งสองในขณะที่นายนิกรและ
นายสุขคำกระทำความผิด ถือไม่ได้ว่า จำเลยทั้งสองกระทำการร่วมกันกับนายนิกรและนายสุขคำ
ในลักษณะที่เป็นการแบ่งหน้าที่กันทำ อันจะถือว่าจำเลยทั้งสองเป็นตัวการด้วย แต่การกระทำ
ดังกล่าวของจำเลยทั้งสองเป็นการก่อให้เกิดนายนิกรและนายสุขคำกระทำความผิดด้วยการจ้างนาย
นิกรและนายสุขคำกระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยทั้งสองจึงเป็น
ผู้ใช้ให้กระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 วรรคแรก โจทก์ฟ้องว่า จำเลย
ทั้งสองร่วมกับนายนิกร นายสุขคำ และนางวีรสรานุ จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่
4157/2558 ของศาลชั้นต้น กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน แล้วจำเลยทั้งสอง
ให้การรับสารภาพตามฟ้อง แต่ความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน กฎหมายกำหนด
อัตราโทษสถานที่หนักกว่าอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป ศาลต้องฟังพยานโจทก์
จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำความผิดจริง ซึ่งเรียกว่าคดีที่ต้องสืบพยานโจทก์ประกอบ
คำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176
วรรคหนึ่ง เมื่อโจทก์นำสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองแล้ว ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ
ในทางพิจารณาฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิด ไม่ได้เป็นตัวการ ซึ่งเป็น
ข้อเท็จจริงที่แตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องในข้อสาระสำคัญ ตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ศาลจะลงโทษจำเลยทั้งสองฐานเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดไม่ได้ ตามมาตรา 185 วรรคหนึ่ง และมาตรา 192 วรรคหนึ่ง แต่การกระทำดังกล่าวของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์นำสืบ ถือได้ว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่นายนิกรและนายสุขคำกระทำความผิดก่อนกระทำความผิด จึงเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีอำนาจลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนซึ่งมีโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ด้วย ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน รวมจำคุกคนละ 12 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 6 เดือน เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 แล้ว เป็นจำคุกคนละ 25 ปี 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

กิตติพงษ์ ศิริโรจน์ · สุรทิน สาเรือง · สันติชัย วัฒนวิทย์กรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6762/2562>